

Arrest

nr. 115 996 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S. M. A.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02/10/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 11 januari 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 1 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 juli 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 10 augustus 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 augustus 2012. Overwegende dat de betrokkene op 2 oktober 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een taskara dd. 17/06/2010 en een krantenartikel dd. 31/08/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij foto's van zijn broer naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een foto enkel is wat ze is, een afbeelding van een bepaalde persoon zonder aanduiding van wie de persoon zou zijn, noch van de plaats waar, de tijd wanneer of de omstandigheid waarin ze genomen zouden zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een cd-rom naar voren brengt met een film op van zijn vader en een commandant waarbij opgemerkt moet worden dat een film geen garantie heeft van echtheid, dat de personen erop wie eender wie kunnen zijn, eender waar in eender welke omstandigheid gefilmd, dat de betrokkene een dergelijke film reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben, dat aan de motieven van de betrokkene geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/08/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker stelt dat de beslissing van verwerende partij niet afdoende gemotiveerd is in feite als in rechte, om de volgende redenen:

- verzoeker verschillende elementen naar voor brengt die nog niet in zijn bezit waren tijdens zijn vorige asielaanvraag, zoals een paspoort en een krantenknipsel welke hem werden opgestuurd vanuit Jalalabad via Pakistan*
- dat deze elementen de het asielrelaas van verzoeker staven en een begin van bewijs uitmaken*
- dat verzoeker tevens een bewijs voorlegt dat hij afkomstig is uit de provincie Segha, Nangarhar en dat dit door de verwerende partij afgewezen wordt omdat het volgens hen niet aantoonde dat verzoeker recente herkomst van daar is. Verzoeker verblijft echter al drie jaar in België en bovendien was verzoeker nomade die rondtrok.*

Dat deze elementen voldoende zijn om als nieuw element te worden aanzien en verder te worden onderzocht.

Dat de enveloppe aantonen dat verzoeker pas recentelijk in het bezit is gesteld van deze stukken.

Dat dit ook niet zomaar naast zich neergelegd kan worden, aangezien er voor verzoeker toch geen andere mogelijkheid is om te bewijzen hoe hij deze stukken heeft verkregen dan door de enveloppe voor te brengen.

Om die reden is de motivatie niet afdoende en dient de beslissing vernietigd te worden.

Dat dit middel gegrond is.”

3.2. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Het wordt geadstrueerd als volgt:

“Dat bij het nemen van deze beslissing de zorgvuldigheidsplicht geschonden is, om de volgende redenen:

- dat de nieuwe naar voor gebrachte stukken worden afgewezen door een makke motivatie*
- dat het op zich een onzorgvuldigheid uitmaakt dat er geen rekening wordt gehouden met stukken die duidelijk een begin van bewijs uitmaken*

Dat er dan ook een beslissing werd genomen dewelke niet strookt met de werkelijke situatie en men dan ook een schending heeft gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

3.3. In het derde middel voert verzoeker aan dat er sprake is van afwending van macht en miskenning van feitelijkheden. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Aangezien verzoeker hierboven uitvoerig heeft uiteengezet op welke wijze de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op flagrant wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor haar macht afwendt;

Dat het manifest miskennen van het feit dat verzoeker nieuwe elementen aanbrengt om asielaanvraag te rechtvaardigen, een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.4. De middelen worden samen beoordeeld, op hun onderlinge samenhang.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden voldoen. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Uit zijn betoog blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Deze bepaling is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Er kan uit worden afgeleid dat de nieuwe gegevens waarvan sprake:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Zoals uit het voorgaande blijkt, beperkt de bevoegdheid van de verwerende partij er zich toe te beoordelen of de aangevoerde nieuwe gegevens al dan niet nieuw zijn in de zin van de voormelde bepaling.

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag een taskara afgeleverd op 17 juni 2010 neerlegde, een krantenartikel uit de Pakistaanse krant 'Wahdat' van 31 augustus 2010, foto's van zijn broer en vader, een cd-rom met een film waar zijn vader en een commandant op staan en een enveloppe. Verder haalde verzoeker opnieuw de redenen aan die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten.

Met betrekking tot zijn paspoort, waarmee verzoeker wordt geacht te doelen op zijn taskara, en het krantenknipsel, betoogt verzoeker dat deze nog niet in zijn bezit waren tijdens zijn vorige asielaanvraag, maar toont daarmee nog niet aan dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij deze stukken reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag niet berust op een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. De Raad stipt aan dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “*nieuw*” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156). De verwijzing naar de enveloppe als zijnde –volgens verzoeker- het bewijs dat hij pas recent in het bezit werd gesteld van deze stukken, is te dezen dan ook niet relevant. Daarbij komt nog dat de verwerende partij heeft gesteld dat een enveloppe een bewijs kan uitmaken van het feit dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat precies, hetgeen door verzoeker niet wordt weerlegd.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete argumenten opwerpt tegen de beoordeling van de foto's en de film in de bestreden beslissing, als zijnde evenmin een nieuw gegeven.

Wat verzoekers argument over het bewijs dat hij afkomstig is uit de provincie Segha, Nangharar betreft en “*het feit dat dit door de verwerende partij afgewezen wordt omdat het volgens hen niet aantoonde dat verzoeker recente herkomst van daar is*”, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat deze grief feitelijke grondslag mist, daar geen van de motieven van de bestreden beslissing betrekking heeft op het feit dat verzoeker zijn recente herkomst niet zou aantonen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.8. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd.

Verzoeker beperkt zich tot de bewering dat het miskennen van het feit dat verzoeker nieuwe elementen aanbrengt een afwending van macht inhoudt. Nu verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij, door een miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, haar bevoegdheid zou hebben overschreden, mist dit middel elke grond.

3.9. Geen van de middelen is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS